

1. SZTRÁJK A FERIHEGYEN

Nem sok idő maradt töprengésre. Jöttek a „Hírlevelek” az utazási irodákból az interneten, amit naponta böngészttem. Húsvét közeledvén egyre jobb ajánlatokkal csábították az olvasókat. Amikor azt olvastam végre, hogy Barcelonába szerveznek utazást, s meglehetősen kedvező áron, azonnal hívtam Kathleent, hogy vállalkozna e ismét egy rövidebb kirándulásra, húsvétot megünnepelni Barcelonába, illetve a Costa Bravara.

Mint mindig, most is örömmel vállalkozott arra, hogy elkísérjen a sokat ígérő szép útra. Nélküle ugyanis most sem indultam volna el egyedül, hiszen a korábbi közös kirándulásainkon már többször megtapasztaltam, hogy mit jelent számomra a jelenléte.

Azonnal be is jelentkeztem a miskolci utazási irodába, s mivel már csak nagyon rövid idő állt ott rendelkezésre az indulásig, azonnal be is fizettem a részvételi költségeket.

Ezek után hallottuk, láttuk, olvastuk, hogy a repülőtéren nem tudtak megegyezni a bérkövetelési tárgyaláson a felek, ezért két napos sztrájkot hirdettek meg a Budapesti Ferihegyi repülőtér földi kiszolgálást végző dolgozói.

Nagyon elkésérítettek e szomorú hírek, de az utazási irodától biztatást kaptunk telefonon, hogy induljunk el nyugodtan, a mi járatunk nem fog elmaradni.

2007. április hó 5 –én este úgy indultunk el a menetrend szerint közlekedő kassai gyorsal, mintha misem történt volna.

A meghatározott idő előtt így mi már három órával korábban, huszonhárom óra tíz perckor már

a ferihegyi csarnokban vártuk az események alakulását.

Mivel a sztrájk miatt csak csökkentett szolgáltatást nyújthattak, meglehetősen vontatottan ment a munka. Mi ezeket látva, majd tanulmányozva az utasokat tájékoztató táblákat, miszerint egymás után törölték a járatokat, egyre idegesítőbbé vált a hangulat.

Azt reméltük, hogy miután megérkeztek az utazási iroda képviselői, majd megnyugtató magyarázatot fogunk kapni a járatunkról.

Nem ez történt! Teljes volt a bizonytalanság! Ők sem kaptak semmi érdemleges választ a kérdéseinkre.

A mi repülőnknek négy órakor kellett volna felszállnia, de ekkor még csak olyan tájékoztatást kaptunk, hogy kb. négy óra késéssel el tudjuk hagyni a kifutó pályát.

Indulás helyett azonban szendvicseket osztogattak az egyre jobban elfáradt, elcsigázott utasoknak. Az a tudat, amit megerősítettek bennünk, hogy végül is a mi járatunkat nem fogják törölni, megnyugtató.

Tíz órakor meg is érkezett az a szlovák gép, ami értünk jött. Elfoglalhattuk azt a helyet, amit Kathleen kért, vagyis elől, a hatodik sorban, a közlekedő folyosó mellett közvetlenül. Így nem kell másokat zavarnunk, ha fel akarunk állni.

Végre felzúgtak a motorok, megkaptuk a felszállási engedélyt, s felgyorsulva a megfelelő sebességre, felemelkedett 180 utasával a hatalmas gépmadár, hét órás késéssel, 11.00 órakor!

Búcsút intettünk a már nyüzsgő fővárosunknak, s figyeltük az utaskísérő légi kisasszonyok bemutatóját, hogyan kellene eljárunk, ha netán lezuhanna a gépünk.

A repülőgép szlovák kapitánya angol nyelven üdvözölte a fedélzet közönségét, s elmondta a szokásos tudnivalókat, amiből vajmi keveset lehetett megérteni.

Ezek után már csak arra vártunk, hogy mikor hozzák a szokásos meleg ételeket és a frissítőket. Természetesen én üdítőként a megszokott sörömet, míg Kathleen a fehér borocskát kérte.

Mire mindezeket elfogyasztottuk, csodálatos látvány tárult elénk a kék ég alatt. Szípkázó napsütésben csillogtak alattunk az Alpok égre törő csipkeszerű csúcsai, amihez fogható szép-

séget korábban még nem láttam.

Láttam már az elsuhanó gyorsvonatok ablakaiból alulról, de ilyen magasból egy összefüggő hegyláncolatot még nem volt szerencsém megpillantani. Úgy érzem, hogy ez a kép végig fogja kísérfni egész életemet. Ez a látvány már önmagában megérte, hogy vállaltuk ezt a körülményesnek ígérkező utazást.

A látványos hegycsúcsok után egészen más kép tárult elénk.

Felhők közé került a gépünk, s úgy tűnt, hogy elromlik a szép napos idő, mivel időközönként zuhanni kezdett a gépünk.

Meg is kaptuk az ijesztő figyelmeztetést, hogy kapcsolja be mindenki az övet, mert viharzónába érkezünk.

Szerencsére nem sokáig tartott ez az ijesztő helyzet, de amint körülnéztem, sokak arcából kiszökött a vér.

Megkönnyebbültünk valamennyien, amikor kitárult előttünk a Földközi tenger, amely viszont

haragosnak tűnt, mert meglehetősen nagy hullámokat gerjesztett az északi szél.

Érkezés BARCELONA-ba.

2. SZÁLLÁS A „VAD PARTON”

Kissé szeles időben hagytuk el gépünket, de a felhők közül időnként előbújtt a nap, ami biztatást jelentett számunkra, a további napokat illetően.

Hamarosan leemelhettük bőröndjeinket is a futószalagról, s a bejelentkezés is rövid időn belül megtörtént.

Hatalmas csarnokban találtuk magunkat, világvárosi forgalommal. Nagy volt a nyüzsgés a pultoknál, s az utastájékoztató táblákról azt lehetett leolvasni, hogy szinte percenként érkeznek, indulnak a gépek a világ minden tájára.

Ez a kép már eleve meghatározta az első benyomásunkat a sokat ígérő városról.

Pajor Aranka és Ábrám Klára idegenvezetők már a csarnokban gondjaikba vettek. Örömkre szolgált, hogy Aranka kiváló idegenvezetőnek ígérkezett, hiszen huszonhárom éve él itt ebben a városban, s minden zegét-zugát jól ismeri e hatalmas városnak, s az anyanyelvét ma is tökéletesen beszéli. Ráadásul kedves, mindig mosolygós, megnyerő külsejű és modorú nő. Az autóbuszokhoz vezettek bennünket, elosztották a társaságot szállodánként, s megindult a konvoj a városon keresztül. A hét órás késés miatt felborult az eredeti program, így mindenki szabad délutánt kapott.

Ötven perces autózás után megérkeztünk COSTA BRAVA-ra, a számunkra kijelölt szállodába, amely közvetlenül a tenger partján fekszik, CALELLA üdülő városban.

[Hotel HARBOMAR \(HOTEL\) 08370 Pals \(Costa Brava, Roques\) \(ca. le!\)](http://www.hoteles.com/Hotel/Hotel-Sangria-Costa-Brava-Roque-1241241)